

den pågældende i regnskabsåret har ydet bidrag på mere end 20.000 kr. Herved er det sikret, at enhver kan få at vide, hvem der har ydet mere betydelige private bidrag til de enkelte partier.

Som en tredje betingelse foreslås det, at alle bidrag over 5.000 kr. skal fremgå af partiets regnskab med angivelse af, hvem der har ydet bidraget. Efter den gældende lov er grænsen, som jeg lige har nævnt, 20.000 kr. Den blev, som mange ordførere vil huske, indført efter en meget grundig og indgående debat her i Folketinget. Det grundlæggende synspunkt var, at pligten til at angive tilskudsyderens identitet ikke bør omfatte ethvert tilskud, men kun tilskud af en sådan størrelse, at der for offentligheden kan være en reel interesse i at kende giverens identitet.

Det må således anses for rimeligt, at en person har mulighed for under diskretion at yde et tilskud på f.eks. 10.000 kr., idet sådan et tilskud næppe vil skabe økonomiske tilknytningsforhold af den karakter, som lovændringen tilsigtede at skabe åbenhed omkring.

Efter min opfattelse er der ikke grundlag for at ændre den pågældende ordning.

Endelig foreslås det, at det samlede regelsæt udvides til også at omfatte partiernes lokale afdelinger og folketingskandidater. Med hensyn til bidrag til lokale partiforeninger og folketingskandidater kan jeg oplyse, at reglerne om frivillighed også gælder i disse tilfælde.

Et medlem af en forening, der er omfattet af lov om private bidrag til politiske partier m.v., kan således ikke tvinges til at yde bidrag over medlemskontingentet til f.eks. en bestemt folketingskandidat. Her gælder den almindelige ret til at melde fra. Men det er rigtigt, at lovens regler om regnskabspligt kun gælder for partiernes landsorganisationers indtægter og udgifter.

Spørgsmålet blev rejst af Retsudvalget i forbindelse med behandlingen i 1990 af forslag til den gældende lov. Det fremgår af den daværende justitsministers svar, at regeringen efter grundige overvejelser havde afstået fra at lovgive om de lokale partiafdelingers forhold. Baggrunden var bl.a., at man ikke fandt det rimeligt at lade reglerne finde anvendelse, da langt det meste af det arbejde, der foregår i de lokale partiafdelinger, er frivilligt og ulønnet, og da de politiske partier er meget forskelligt organiseret på lokalt plan.

Efter min opfattelse taler væsentlige hensyn for at opretholde denne ordning.

Som jeg også tidligere har tilkendegivet, kan det altid diskuteres, hvordan ordningen på et område som det, vi taler om her i dag, mest hensigtsmæssigt kan udformes. Men af de grunde, som jeg har været inde på, skyder SF's forslag efter regeringens opfattelse over målet, og det giver anledning til en række spørgsmål og betænkeligheder af såvel principiel som praktisk karakter.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

Per Kaalund (S):

Jeg kan indledningsvis sige, at vi ikke kan støtte SF's forslag til ændring omkring støtte til politiske partier.

Ændringen skulle bestå i, at man udformer en tilmeldingskupon i stedet for det nuværende system, hvor man har en frameldingskupon, og yderligere skulle det være modtageren, der vil sige de politiske partier, der skulle sikre sig, at medlemmerne personlig har tilmeldt sig. Endelig er der en beløbsgrænse på højst 20.000 kr. pr. bidragyder pr. år, og bidrag over 5.000 kr. skulle fremgå af partiregnskaberne.

SF's argumenter for forslaget er retssikkerhed og personlig frihed og synlighed og menneskerettigheder og forbrugerbeskyttelse og det at undgå amerikanske tilstande og det at undgå at komme i afhængighedsforhold.

Det er alt sammen i sig selv udmærkede argumentationer, og vi har meget respekt for de elementer, der nævnes her, men at det skulle udstrækkes til at gælde partistøtte, som trods alt har et begrænset omfang, kan vi ikke følge.

Vi mener, at de ordninger, vi har i dag, stort set fungerer tilfredsstillende, og dette system ønsker vi fastholdt.

Med hensyn til spørgsmålet om, at partier, der modtager støtte, som det hedder i SF's forslag, skal sikre sig, at det sker på frivillig basis, så har vi i vores vildeste fantasi ingen forestillinger om, hvordan det skulle kunne lade sig gøre. Det må være bidragyderne, der her er det afgørende.

Med hensyn til forslaget om, at man skal være organiseret som sådan, medlem af en fagforening eller medlem af en arbejds giverforening osv., synes vi er helt i orden, men vi synes, det afgørende i den sag her er, at de, der beslutter sig for at give støtte til politiske partier, nu engang har den foreningsfrihed, der skal til. Og mulighederne for at framelde sig i dag til systemet er som sagt til stede.

Så sammenfattende vil jeg sige, at det er Socialdemokratiets opfattelse, at de nugældende